Creștinul și dragostea de bani

Creștinul și dragostea de bani

În Vechiul Testament există două păcate care sunt în mod special caracteristice necredinței poporului Israel: idolatria și curvia. Din nefericire și noi trebuie să fim avertizați față de ele foarte serios în Noul Testament. Suntem de asemenea avertizați și față de alte pericole. Unul dintre ele pare să fie un pericol foarte mare pentru creștin: dragostea de bani. Există multe referințe pentru acest lucru în a doua parte a Cuvântului lui Dumnezeu.

Lăcomia de bani în Noul Testament

Niciunul din scriitorii Noului Testament nu omite acest subiect. Ei ne avertizează din nou și din nou să nu ne punem încrederea în valorile materiale sau financiare pentru că le putem pierde peste noapte. Atât de multe lucruri pot merge greșit. Într-adevăr ne putem asigura față de anumite riscuri, cum ar fi focul, etc. dar Dumnezeu are multe căi prin care ne poate descoperi natura trecătoare a acestor bogății. Nu trebuie să fie neapărat un portofoliu financiar care își pierde valoarea dramatic. Dumnezeu are multe feluri prin care ne poate descuraja în a ne pune încrederea în valori pe care am încercat să le protejăm. Cei care cred că sunt în siguranță datorită bogăției lor materiale se înșală amarnic. Sunt multe cazuri în istoria creștinismului care ne avertizează împotriva acestei concepții greșite.

Poți să-ți crești bogăția materială dacă te ocupi constant cu a deveni mai bogat. Dar poți de asemenea să o protejezi, ignorând nevoile celor credincioși și a celorlalți oameni. Scriitorii Noului Testament condamnă ambele lucruri foarte tăios.

Sunt multe expresii pe care le putem folosi pentru a descrie tendința firească a bărbaților și femeilor de a tânji și de a se încrede în lucrurile materiale: lăcomie, invidie (în sensul financiar), zgârcenie (în legătură cu cei săraci) certuri pe moștenire, etc. Cine poate spune că nu are nicio slăbiciune în aceste lucruri? Nimeni nu ar trebui să se grăbească în a se absolvi de la o asemena atitudine. Este un pericol și pentru cei bogați și pentru cei săraci. Deseori o persoană bogată dorește să devină și mai bogată, uneori chiar și prin metode nepotrivite, iar cei săraci sunt în pericolul de a invidia pe cei bogați. Dacă așa stau lucrurile și ei pot sfârși în a face orice efort pentru a deveni bogați de asemenea.

Câteva exemple luate de la scriitorii Noului Testament arată cât de multe aspecte are acest subiect:

> Matei: Isus i-a spus: „Dacă vrei să fii desăvârşit, du-te, vinde ce ai şi dă la săraci şi vei avea comoară în cer; şi vino, urmează-Mă! Dar tânărul, când a auzit cuvântul acesta, a plecat întristat, pentru că avea multe proprietăţi.” (Matei 21:22)
> Marcu: Şi a spus: „Ce iese din om, aceea îl întinează pe om. Pentru că dinăuntru, din inima oamenilor, ies gânduri rele, adultere, curvii, ucideri, furturi, lăcomii, răutăţi, înşelăciuni, destrăbălări, un ochi rău, hulă, trufie, nebunie;” (Marcu 7:20–22).
> Luca: Şi cineva din mulţime I-a spus: „Învăţătorule, spune-i fratelui meu să împartă moştenirea cu mine.” Dar El i-a spus: „Omule, cine M-a pus judecător sau împărţitor peste voi? Şi le-a zis: „Luaţi seama şi păziţi-vă de orice lăcomie de bani, pentru că viaţa cuiva nu este în belşugul averilor lui” (Luca 12:13–15).
> Ioan: “Dar cine are bunurile lumii şi îl vede pe fratele său având nevoie şi îşi închide inima faţă de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu?” (1 Ioan 3:17)
> Pavel: ‘Pentru că iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele; după care unii, umblând, s-au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns pe ei înşişi cu multe dureri. Dar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de acestea” (1 Tim. 6:10–11,1 Tim. 3:3; 2 Tim. 3:2; Evr. 13:5).
> Iacov: “Dacă un frate sau o soră sunt fără îmbrăcăminte şi lipsiţi de hrana zilnică, iar unul dintre voi le-ar spune: „Mergeţi în pace, încălziţi-vă şi săturaţi vă!“, dar nu le daţi cele necesare trupului, ce folos? Aşa şi credinţa: dacă nu va avea fapte, este moartă în sine.” (Iacov 2:15–17; 5:1–5).
> Petru: “având ochii plini de adulter şi care nu se opresc de la păcat, ademenind suflete nestatornice; având o inimă deprinsă la lăcomie, copii ai blestemului.” (2 Petru 2:14).
> Iuda: “s-au dedat rătăcirii lui Balaam, pentru răsplată.” (Iuda v. 11).

A ști și a acționa

Oricine știe că următorul citat al apostolului Pavel către Timotei, atât de des citat, este o evidență din viață: ‘Pentru că nimic n-am adus în lume şi nici nu putem lua ceva din ea. (1 Timotei 6:6–8). Nu avem nevoie de o descoperire specială să înțelegem că atunci când ne naștem nu aducem nicio posesiune cu noi. Venim în această lume goi. La fel stau lucrurile și cu sfârșitul vieții aici: nimeni nu poate lua nici măcar un bănuț cu el sau ea pentru ceea ce urmează după. Cu toate acestea, deseori trăim și acționăm ca și cum aceste posesiuni materiale ar fi ale noastre de sute de ani, și ca și cum succesul, existența, și fericirea noastră ar depinde de bogăția noastră. Ce vedere scurtă putem avea! Oricine citește cartea Eclesiastul cu atenție va fi condus spre această convingere! Solomon a avut tot ceea ce ți-ai fi putut imagina ca și proprietăți pământești în acele zile, dar în ciuda acestui lucru a experimentat un sentiment de goliciune interioară.

Bogății cerești

Creștinii au bogății care le întrec cu mult pe cele pământești. Dumnezeu ne-a dat binecuvântări spirituale în cele cerești (Efeseni 1:3) Acestea sunt cerești în natură deci le vom gusta deplin în cer dar și aici pe pământ. Prin contrast va trebui să ne lăsăm banii și posesiunile aici pe pământ.

Atunci de ce ne lipim de ele atât de mult? De ce atât de multe certuri pentru moștenire între cei credincioși? Domnul a refuzat odată să se ocupe de o problemă de moștenire (Luca 12:14). Moștenirea unor lucruri materiale este deseori mult mai importantă decât să ne luăm moștenirea spirituală, credință pe care au avut-o înaintașii noștrii. Ne luptăm pentru posesiuni pământești decât să ne îndreptăm inimile spre cele cerești. Ce ușor ne punem încrederea în bogăția materială în loc să ne-o punem în Dumnezeu ca el să ne țină în siguranță și să ne ajute în provocările cu care ne confruntăm aici! Uneori Dumnezeu ne arată cât de trecătoare și instabile sunt posesiunile pământești. Dar alteori El ne lasă în voia felului nostru de viață atât de orientat spre pământ. În astfel de cazuri vom realiza doar mai târziu pierderea spirituală pe care am suferit-o, poate doar la scaunul de judecată al lui Hristos.

Oare dragostea lui Dumnezeu rămâne în noi?

Am citat deja cuvintele apostolului Ioan în prima sa epistolă. Sunt foarte mișcătoare: “Dar cine are bunurile lumii şi îl vede pe fratele său având nevoie şi îşi închide inima faţă de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu?” (1 Ioan 3:17). Astăzi mulți dintre cei răscumpărați de Domnul au mult mai mult decât este necesar pentru viață. Cu toate acestea avem deseori dificultăți să ne deschidem mâna atunci când vedem că un frate sau o soră suferă o nevoie. Dumnezeu ne încearcă pentru a vedea dacă avem o inimă pentru cei care au nevoie de ajutor și dacă suntem dispuși să le dăm ceva din abundența noastră: ”cum rămâne dragostea lui Dumnezeu în el?” Dragostea este un lucru abstract dar se arată întotdeauna în mod practic. Dumnezeu și-a arătat dragostea față de noi dându-l pe Fiul Său. Noi arătăm dragoste fraților în credință prin acțiunile pe care le facem față de ei. Nu vom fi capabili să ne bucurăm de dragostea lui Dumnezeu dacă nu ne ocupăm de nevoile fraților și ale surorilor într-un mod iubitor.

Pavel a scris odată ”Iar dacă cineva nu îngrijeşte de ai săi şi mai ales de cei ai casei, a tăgăduit credinţa şi este mai rău decât un necredincios.” (1 Timotei 5:8). Acest verset se referă în mod deosebit la văduve dar îl putem aplica oricui și-a pierdut capul familiei într-o anume împrejurare a vieții. Acei credincioși care sunt aproape de noi au nevoie de interesul noastru special. Dumnezeu se îngrijește de ei, dar El dorește ca și noi să avem grijă de ei.

Cine se lipește de banii săi și iubește ceea ce are, mai mult decât pe Domnul și poporul Său, va suferi declin spiritual mai devreme sau mai târziu ca urmare a lăcomiei sale. S-ar putea să sune foarte spiritual cuvintele noastre, dar ele sunt fără valoare și goale dacă faptele bune nu împodobesc viața noastră.

O persoană care-L iubește pe Domnul și deci iubește poporul Său, arată aceasta în mod practic. El va fi răsplătit din belșug dacă face acest lucru. Aceasta nu este răsplată materială în general. Totuși este de asemenea adevărat că Domnul nu ne oferă o răsplată doar în viitor, ci nu este nimeni care slujind pe Domnul cu posesiunile sale si este generos astăzi ”care să nu primească însutit acum, în timpul acesta: case şi fraţi şi surori şi mame şi copii şi ogoare, cu persecuţii, şi, în veacul care vine, viaţă eternă.” (Marcu 10:30). Răsplata Domnului este todeauna din belșug. Întrebarea este: unde căutăm răsplata?